

„Danferen“

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsskrift for det danske Folk i Amerika.

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Torsdag. Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Betaling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Er du virkelig en Kristen?

Vi tale om, at vi leve i et kristent Land, og dermed mene vi, at Landets Folk, i sin store Helhed, har antaget Kristendommen som sin Religion. Og dette er jo faare glædeligt; thi Maalet er, at vor højlovede og elskelige Frelser Jesus Kristus kunde underlægge sig alle Lande i Verden, saa at hvert Land kunde kaldes et kristent Land. Men i vor Glæde over at leve i et kristent Land og vide, Landets Indbyggere i sin store Helhed bekende sig til Kristendommen, maa vi dog endelig ikke glemme, at Jesu alvorlige Ord om de mange, der vandre paa den snævre Vej og gaae paastrænge Amerika. Og saa i det kristne Amerika vandre de fleste Menneſter paa Fortabens Vej og de færreste paa Frelsens Vej. De fleste ere kun kristne af Navn, ikke af Gavn, og Jesu alvorlige Spørgsmaal bliver mere og mere alvorligt: Dog, naar Menneſtenes Søn kommer, mon han da skal finde Troen paa Jorden? Jeg skal derfor her til Betragtning og Eftertanke prøve paa at klassificere de forskellige Former af Kristne, i det Lys som Guds Ord og fleraarige Erfaring kan give, og som tage de Former af Kristne med, som selv betragte sig som værdige til at bære Kristnavnet, og som vilde blive meget fornærmede, om man vilde fratage dem Kristnavnet. Naar jeg skal ikke fragte nogen Navnet af Kristne, naar vedkommende selv omstær og beholde det; jeg skal ikke gaa omkring og hænges Skilte paa Folk, hverken Skilte af Hedning, Hykler eller Kristne, men kun inddele vore Nutidskristne i nogle forskellige Rubrikker, hvorefter til deres ydre Liv i Vandel og Tale, enhver maa saa selv se at finde sin Plads.

Kristnavnet er først kommen i Brug i Antiochia, som vi læse i Ap. G. 11, 26. Det græske Ord „kristianoi“ betyder egentlig kristianer og var i sin Tid navn, som sanyntligvis Romerne eller i al Fald Hedningerne først gavedem, idet de anser Kristne for et Egennavn. Jøderne vilde aldrig give dem dette Navn; af dem kaldes de Nazarener, derfor kaldes Jøderne Jesus Formand for de Nazareners Sælt (Mt. G. 24, 5). Og de kristne kaldes sig indbyrdes for Brødre, hellige, troende. Men det græske Ord „kristianoi“ betyder paa dansk Kristne, et Navn, som fra først af var et Smædnavn, men som blev et Hædernavn til Kristi Disciple. Dette Navn Kristne er i vore Dage saa almindelig, at det slet ikke er Genstand for Verdens Spot længere, i al Fald ikke i de kristne Lande. Derimod er Navnet „hellige“ endnu Genstand for megen Spot, og det lige midt i de kristne Lande, og det er dog kun en Betegnelse for alskuret det samme som „Kristne“ i Følge Guds Ord; saa hjem, der er Kristne i dette Ord virkelige Betydning, er ogsaa hellig. Bibelen fender ingen Forskel. Men dette er atter et Vidnesbyrd om, hvorledes Verden har ubændigt Betydningen af Ordet „Kristne“, ved at det er blevet saa almindelig, at næsten al Verdens Menneſter gaa under denne Betegnelse. Med dette for Øje kan det ikke være uden af Vejen, at vi gøre hinanden et Spørgsmaal i den Retning, der lyder som saadan:

Er du virkelig en Kristen?

For at vi bedre kunne finde dette ud, vil jeg nævne forskellige Former af vore Nutidskristne.

I. Nødkristne.

Det er saadanne Menneſter, som kun have noget med Kristendommen at gøre, naar der er Nød paa Færde. Og det er jo saa mange Slags Nød, som den hjemlige og Menneſter her i denne Verden, hvor vi daglig ere omgivne af Syndens mange Følger, hvor der er Trængsel paa saa mange Maader som den salbne Slægt. Snart er det Ege-

dom, snart Sorg, snart Uvej, snart Død eller anden Nød, der hjemjager det enkelte Individ af Slægten. Og mens Nødens Engel saadan aflægger Besøg hos et Menneſte, kan et saadant Menneſte ofte være forfærdelig kristelig; ja, jeg siger: forfærdelig kristelig; thi det er en forfærdelig Kristendom, man skal mødes og tvinges til af Nødens Engel, og som i Regelen er fløjet igen, naar Nødens Engel er fløjet. Men naar Nødens Engel kommer paa Besøg, saa kan et saadant Menneſte, som ellers, naar alt gaar henad den jævne Vendevej, som man siger, naar der intet er i Vejen, er et rigtigt Verdensmenneſte med Hud og Haar, Sjæl og Legeme, som ikke tænker paa andet, ikke taler om andet end Verden, ja, saa kan et saadant Menneſte blive forfærdelig kristelig, saa begynder det at bede: No, Gud, hjælp os, dette er dog forfærdelig! begynder at tage Salmebogen og Bibelen frem fra den støvede Dylde, saa støvet ryger Stakken om Dreene og gør Kristendommen endnu mere forfærdelig. Men naar Faren saa er forbi, ja saa er Kristendommen ogsaa forbi; naar den lyse er kommen op, og den Sygdom, under hvilken han var saa forfærdelig kristelig, saa kan man høre ham bande paa, at han var forfærdelig sig, at det var godt, han slap helaret over det. Og naar Uvejret er forbi, under hvilken den bange Stakkel var saa forfærdelig kristelig, saa kan man snart efter se ham spadere omkring, hvor var han den modigste Helt paa hele Jorden, der aldrig havde kendt til Frygt. Ja, sandelig, en saadan Kristendom er en forfærdelig Kristendom, den duer slet ikke til andet end at faldes ud og nedtrædes af Menneſtene, som Saltet, der har mistet sin Kraft. Derjom du ikke har anden Kristendom end den, saa er du endnu ingen virkelig Kristen, men maa virkelig omvendes til Kristus, om du ikke skal gaa evig fortabt og komme i Helvede; thi en saadan forfærdelig Kristendom kan aldrig ende andet end med Forfærdelse.

II. Begravelse-kristne.

Der er nogle Menneſter, man passende kunde kalde Begravelse-kristne, og det af den Grund, at man ser dem aldrig i Guds Hus uden naar der er Begravelse; men da er man i Reglen ogsaa temmelig sikker paa at træffe dem der blandt de første. Naar Nødens Engel har taget en af deres Venner og Befendte med sig ind bag Nødens Forhæng, og Nødens Støvhjerte skal puttes ned i den dybe mørke Grav, jo, saa vilde de jo da nok gøre Vennen den sidste Hæder og søge hans Lig til dets sidste Hvilested paa denne Jord, og visse, dert er jo ikke noget galt, det er jo en smuk Skik. Og de kunne jo da ogsaa nok lide at se, at vedkommende afdøde saar en kristelig Begravelse; de kunne dog ikke lide, at Vennen skulle puttes ned i Jorden, ligesom man begraver et Dyr; helt uundvorte Kristendommen kan man jo da heller ikke; det er jo altsigvel saa værdt, saadan at have lidt af det ved visse højtidelige Lejligheder, som i Eft. ved Begravelser. Men saa skal man jo i Kirke, og saa skal man jo høre paa en Præst, og saa skal man høre Tale om Guds Ord, og det er jo ikke altid saa rart; thi der kommer saa ofte noget, der kan støde og forarge. Naar Præsterne endda vilde nøjes med at tale lidt om den afdødes Dyder og gode Gjerninger, ja, saa kunde det nok gaa an at høre paa dem. Eller ogsaa tale lidt om Sorgen og Savnet og Øden i sin Almindelighed — lidt Trøst for de efterladte, og saa indskrænke sig dertil; men det, at de Præster saa ofte komme ind paa helt andre Ting og tale, saa det ringer efter, om Helvede og Himmelen, om Hjelvelen og Jesus; ja, det er ogsaa til at blive ærgelig over.

Ja, saadan tænke i Regelen disse Begravelse-kristne, og det er helt mærkelig som Følge deraf at lægge Mærke til deres Ansigt Udtryk, medens Ordet lyder ved Baaren. Enten sidde de stive, kolde og med et ligefrem vredt Udtryk i deres Ansigt, som om Djævelen derinde i deres Hjerte hvilede til dem: Det er da ogsaa skamfuldt, at saadan noget Taalmodighed skal forkynedes for Folk, om den Dom og det Helvede, om den Salighed og den Himmelf, som man jo slet ikke kan se, og som derfor naturligvis ikke eksisterer. Det maa da være meget enfoldige Folk, som tro paa saadan noget. Eller ogsaa man ser dem prøve paa at være ligegyldige for det hele, sidde og se ud af Binduet eller rundt omkring i Kirken paa Forsamlingen, trækkende stundom paa Smilbaandet, eller at være dygtig urolig, vende sig fra den ene Side til den anden, som et stort Spørgsmaalstegn, der skal sig-

aa meget som: Dette er uhyre kedeligt, gid det dog havde Ende. Eller ogsaa man kan se dem sidde lyttende og opmærksomme, faldende endog en stille Taare en Gang imellem, og man kan fristes til at tænke: Soa, nu har Guds Land begyndt at virke paa deres Hjerte gennem Ordet. Men at man bliver som oftest stoffet! Det var kun en slagtig Følelse, der ligesaa hurtig forsvandt, som den kom. Naar de vare ude af Kirken, og den døde var blivnet tilblylet med tre Ålen Jord, og Verdens lette Vinde atter omvifte dem, ja saa vare de bedre Jøleſer vstede bort med det samme.

Men saadan en Begravelse-kristendom er ingen virkelig Kristendom, men kun noget Skin og Bedrag. Er du ikke andet end en Begravelse-kristen, Ven! da er du ingen Kristen. (Sluttet.)

Præsternes Lønningsforhold.

I dette Blads Nr. 16 fortæller os om godt sønede Stillingen, og deriblandt ogsaa om nogle Præsters store Løn. Men det er ikke mange Præster, der faa en saadan Løn, og iblandt os Danſke her i Amerika saa ikke engang alle Præster den Løn, de behøve. Dette er meget sørgeligt, da det kan være en stor Hindring for dem i Arbejdet for Guds Riges Sag. Enkelte danske Præster have en sømmelig Løn; men dette kunne de, der have for lidt at leve af, dog ikke hjælpe sig med at tænke paa; thi alle bør have det tilstrækkelige til deres Underhold, og det er et Par Hundrede Dollars om Aaret ikke, naar en Familie skal leve deraf. Livet kan maaske opholdes derved; men om nogen har den Mening, at naar Præster have kunnet klare sig med en saa lille Løn for, saa maa de ogsaa kunne det i Fremtiden, saa bør en saadan Mening måske en meget bestemt og alvorlig Modstand, og man bør stræbe efter at saa alle til at forstaa bedre, hvad der staar i det 6. Kap. 8. V. af Galaterbrevet, hvor det hedder: „Men alle, som undervises i Ordet, skal leve af godt med dem, som han underfører.“

Her i Amerika er det for en stor Del saaledes, at en Præst vil faa stor eller lille Løn, efterom han opnaar at blive uddet eller ikke af sine Tilhørere. Det træffer ofte, at den Præst, der er en mindre begavet Taler, men derimod en minderbærlig og selvsøgende Mand, saar kun en højt tarvelig Løn, samt han maaske gør mere Rytte for Guds Riges Sag, end den, der er mere begavet. Ja, han bliver endog undertiden overfjet og foragtet i den Grad, at han maa forlade sin Birkelads og søge en ny. Det er ikke vankeeligt at se, at der er stor Trang til at saa Folk oplyst om, hvor- dan de bør stille sig over for deres Præster. Det er til stor Skade for en Menighed selv, naar den gør sin Præst Uret, og hvort enkelt Medlem af en Menighed kommer ogsaa for sin egen Del til at lide derunder. I vor Børneraadom findes et Spørgsmaal som dette: „Hvad ere Tilhørere deres Lærere skyldige?“ og der svares: „De skulle ere, elfke, adlyde, belønne dem og bede godt for dem.“ Basklev siger i sin Værebog, at Lærere og Sjælesørgere ere os i visse Maader i Forældres Sted, og at vi skulle ere dem. For at give sit Ud- sagn Gylbigbed anfører han blandt andre Skrifsteder ogsaa følgende: 1. Thes. 5, 12. 13: „Vi bede eder, Brødre! at I skone paa dem, som arbejde iblandt eder og ere deres Forstandere i Herren og paaminde eder; og agte dem højligen i Kærlighed for deres Gjernings Skyld“, samt Hebr. 13, 17: „Under eders Bejledere og værter dem hørige; thi de vaage over eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab, at de kunne gøre det med Glæde og ikke sultende; thi dette er eder ikke gaunligt.“

Den hellige Skrift lærer klart og bestemt, at Menighedernes Forstandere (Præsterne) skulle have ordentlig og sømmelig Løn for deres Arbejde. Det er derfor i sin fulde Dækkelse, ja endog ganske nødvendigt, at dette bliver holdt frem til Eftertanke af og til. Nogle sige: Lad bare Præsterne arbejde, saa saa de nok tilstrækkelig Løn, uden at de tale derom. Nej, Vennen kommer ikke, uden at der tales om den. Herrens Apostle vilde godt dette, derfor have de skrevet om, at Menighedensforstandere skulle sønnes. Er det gaet saa vidt, at de skrebe derom i det ny Testaments Bøger, saa kunne vi være visse paa, at de ogsaa plejede at tale derom og arbejde derfor. I det gamle Testaments Tid var det ligefrem paabudt ved Lov at sønne Helligdommens Tjenere. I Kirkens Historie viser det sig hest-

at det har været en Skytte for hvert Folk eller Nation, naar den havde en Præstestand, der var lønnet saa usæft, at man stulde tro, den sad paa Sultestue. Her i Amerika have vi jo større Frihed, end Folk i Europa, og denne Frihed bruge mange paa en slet Maade, da den bliver til Skade for dem selv. En af de Maader, hvorpaa man misbruger sin Frihed, er denne, at man lader være med at bidrage til Præsters og Menigheders Opholdelse, hvilket hæver sig voldsomt i Fremtiden paa vedkommende selt.

Det er slet ikke min Mening, at Præsterne skulle have mere i Løn, end hvad de behøve for at kunne leve tarveligt. Om man fraadiede med Nad og Klæder i en Præstefamilie, vil dette være en Skandale; men der bør virkelig her i Amerika raades Bod paa, at mange Præster have alt for lidt at leve for, og med Guds Hjælp kan der raades Bod derpaa. Der arbejdes henimod at slette hver Præst det fornødne til Livets Underhold; men Maalet er ikke naaet endnu, og for at komme det nærmere er det, at ogsaa jeg vilde lægge mit lille Løb i Bægtislaalen.

At mange Farmere, Høandværkere og andre ogsaa have det meget smaat, kan jeg nok se, og det gør mig ondt, at det skal være saaledes; men jeg kan jo ikke forandre det, dog vil jeg bidrage det lille, jeg formaar, til at afhjælpe Menneſters Nød, og jeg vil raade alle andre til at gøre det samme, og om de vilde dette, da vil Forandringen til det bedre snart mærkes.

Range Farmere og Høandværkere ere ogsaa velstaaende. De have arbejdet haardt, og Gud har velvirket deres Arbejde, saa Velstand er bleven Følgen deraf. Men, Venner! der kan peges paa mange Præster i Amerika, der og saa have arbejdet haardt haardere end de haardt arbejdende Farmere og Høandværkere, og endda ere de meget fattige og saa ikke nok at leve af. Være tankt paa dem, der selt have tjent hver Sommer ved haardt Sid og Slæb, hvad de maatte ruge paa Skolen hver Vinter i den Tid, de vare under Lærernes Bejledning paa Skolen. Tro I, at der er Betsignelse i for eders eget Vedkommende, om I betale saadanne Menneſter en fattig Præsteløn, eller hvad værre er, slet ingen?

Saa endnu dette: Selv om du betaler alt, hvad du kan, til Præsters og Menigheders Opholdelse, saa maa du ikke grunde dit Salighedshaab derpaa, hvad vistnok mange desværre gøre. Du kan vise stor Fjnd for Guds Riges ydre Anliggender og endda ikke staa i et saadant Forhold til Herren, at du vilde blive salig, om du døde i den Tilstand, hvort du nu er. Nej, lære Medmenneſtelig salig kan du ikke blive, uden du er fattig i Anden og griber Jesus med Troens Høand. Men er du et troende Menneſte i And og Sandhed, da vil du ogsaa betale efter Evne til Præsters og Menigheders Opholdelse.

Kredsmodet i Des Moines.

Den stilige Iowa Kreds holdt sit Foraarssmøde i Des Moines, Iowa's skønne Hovedstad, fra 4. til 7. Maj. Foruden Stedets Præst, Pastor Bing, var fremmødte Præsterne R. Hansen, A. Kirkegaard, H. Schmidt, E. A. Hjortsoy og samt Cand. Møller og nogle Vagtsold fra Cedar Falls. Pastor Engholm var sog, og Pastor Hoſe havde andet Forsald. Mødet var baade for Talernes og Tilhørernes Vedkommende lille, men derfor et ikke mindre stort Møde. Præst og Menighed havde gjort alt for at berede os en god Modtagelse, og Mødet var saa opbyggeligt og spant som noget, saa vi vare alle glade for Turen til Hovedstaden.

Torsdag Formiddag prædicatede Pastor R. Hansen til Højmesse, og Stedets Præst bød de fremmede Velkommen. Om Eftermiddagen og Aftenen var der atter Gudstjeneste med Prædiken. Fredag Formiddag behandledes Emnet: „Forsoning og Retfærdiggørelsen,“ som indleedes af Pastor Schmidt. Jesu Forsoning er en Hemmelighed, som vor Forsand ikke kan udgrunde, vi maa tage den, som Guds Ord lægger den frem for os. „Haa er knust for vore Røisgjerninger; Strossen laa paa ham, at vi skulle haare fæd“ og „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd.“ Dish-to Sprog indeholde hele den forunderlige Forsoningslære. Vægrebet Forsoning indeholder, at vor Brøde udjones, dæktes, vort Forhold til Gud genoprettes — og Jesus er det, som har udrettet alt dette for os, da han har vore Syndes og paa Korset. Saaledes ere vi allerede forsonede. Men retfærdiggør-

er for i en Synd, naar han tager imod denne Gavn og i Troen anammer Jesus og hans Forsoning og bygget sin Frelse ubluſkende derpaa. Retfærdiggørelsen er, at en bobærdig og troende Synden henvender sig til Gud om Naade, og Gud for Jesu Skyld tilkender ham Jesu Retfærdighed og frikender ham fra Strossen og anser ham, som om han aldrig havde syndet. Forsoningen er slet paa Golgatha, men Retfærdiggørelsen sker ved Troen i vore Hjerte. Det andet Emne var: „Englene.“ Indledet af Pastor Kirkegaard.

Herom udspandt der sig en meget livlig og intereſſant Forhandling, hvort med Bibelens Beretninger og Udfagn fremdroges en Rangfoldighed af Beviser for Englenes Delagtighed i Guds Arbejde for Menneſtenes timelige og evige Vel. Men et nogenlunde tro Ud- træk for Forhandlingen vilde tage altfor megen Plads, til at jeg tør byde „Danferen“ det.

Søndag Eftermiddag samlede vi i Menighedens og Præstehus for at indvie det ved Guds Ord og Bøn. Regnevejr hindrede en større Forsamling, men Stuerne vare dog vel fyldte under Højtideligheden. Kredsformanden indviede Huset, og de øvrige Præster talte hver et lille Ord for Anledningen og pegede paa Betsignelsen og Opgaven for et Præstehjem. Huset, der ligger lige ved Siden af Kirken og har 8 Værelser foruden de nødvendige Smaarum, er en Pryd for Menigheden og et værdigt hjem for en Ordets Forsynder. Indvendig var alt i Stand, vel indrettet og smagfuldt udført. Udvendig var Sneekæren endnu ikke færdig, men ventedes at blive det i Løbet af kort Tid.

Næste Kredsmodet bestemtes til Ringsted. Det vil blive et Ungdomsmøde i Forbindelse dermed. Kredsmodet vil begynde Torsdag Form. og vare til Søndag, og Ungdomsmødet begynder Søndag og varer til Mandag Aften.

E. A. H.

Et dansk Universitet i Amerika.

Fra Hr. Pastor R. P. Gravengaard, Braxton, Iowa, hvor vi modtog et tre Spalter stor Opfordring til at yde Bidrag til et dansk Universitet i Amerika — med Forlangende om at oplyse den her i Bladet.

Naar vi ikke se os i Stand til at efterkomme dette Forlangende, saa har det ikke blot sin Grund i, at vort Spalterum er saa begrænset, at vi kun vanskeligt kunde finde Plads i vort lille Blad til en saa lang Høvendelse. Men det forekommer os, at der vistnok maa være en Mangel ved hele den store Plan. Høem skal kontrollere det paataante danske Universitet, som allerede skal være grundlagt paa Grand View i Des Moines, Iowa? Vil den danske Kirke paataage sig det?

I saa Tilfælde forekommer det os, at naante Høvendelse ikke just træffer Meningen, naar den siger: „Denne Opgave maa løses af alle danske Amerikanere, og det er uden Tvivl den eneste Opgave, som vil være i Stand til at samle alle Danſke, hvad Parti og Retning de end tilhøre, thi en Sag, som den naante, er og kan ikke være en Partisag, men maa blive en Folkesag.“

Der er meget i disse Ord, som tiltaler os, og det ikke mindst fordi det kommer fra den Side.

Derimod tiltaler det os mindre, at „Folkesagen,“ hvad Universitetet angaar, skal bestaa i at skaffe et Fond paa 200,000 Dollars, for hvilke den danske Kirke saa vil anfatte Lærere ved sin Højskole i Des Moines. Det forekommer os mindre rimeligt, at det danske Folk i Amerika stulde vilde gaa med paa den. Vi anse det endog for rimeligt, at det gamle Ord: „No taxation without representation“ her vilde gøre sig gældende. Med andre Ord: Vi betragte naante Høvendelse som indeholdende en saa vældig Selvomdiggelse, at vi ikke kunne være med til at udsende den. Vil „den danske Kirke“ samle Penge til sin Højskole, da have vi intet derimod, sinder det meget mere i sin gode Orden. Vi kunne af visse Grunde ikke være med dertil. Derimod kunne vi ikke noksom rose den Vær for Skolefagen, som for Liden synes at være oppe i den danske Kirke. Det var at ønske, at alle Danſke saa noget mere af, hvilken Betydning den danske Skole har, ikke blot for det danske Sprog, men særlig for dansk Kristendoms Bevarelse og Forplantelse. Og lige saa lidt som vi for vort Vedkommende kunne være med til at samle

Penge til et grundtrøigt Universitet, lige saa inderligt ønske vi, at gode kristelige og lutherske Skoler for Vorn og unge, Mand og Kvinder, maatte vinde Fremgang blandt vort Folk. Vi skulle altid findes rede til at aabne vore Spalter for dem, som vilde tale saadanne Skole's Sag.

R. E. D.

Lidt om den paataante Hjelpeforening.

Naar vi tænke paa at oprette en saadan inden for vort Samfund, saa er det jo en fælles Tanke, at den maatte blive til Betsignelse iblandt os. Tanten burde vel saa være den: paa en mere systematisk Maade at kunne hjælpe syge og forladte iblandt os. Naar jeg siger: iblandt os, saa mener jeg Guds Vorn, troende Menneſter, som staa i Samfundet. Der er bleven sagt, at hjemme i Danmark drøftedes Spørgsmaalet iblandt troende Menneſter, om det kunde være rigtig at lade gamle soage Menneſter komme paa Fattiggården; men her i Amerika, i Samfundet af den forenede danske Kirke, haades ikke engang en Sygkelase, og der ligger meget heri at tænke over. Herrens Ord formaner os til at hjælpe trængende Brødre og Søstre i timelig Henseende ogsaa, og ve os, om vi lade saadanne gaa trængende og sultende omkring iblandt os herne. Guds Ord siger os, at den, som ikke har lært at elske sin Brøder, han elsker heller ikke Gud; ja, det siger os endog, at vi ere skyldige til at fatte Livet til for Brødrene; det er det højeste Maal for Kærligheden, thi det gjorde Jesus for os. Derfor lad os se lidt paa, hvad vi skyldte selv den allerfattigste iblandt os, naar han eller hun er en Brøder eller Søster i Herren. Ingen er for fattig til at høre Herren til, og prisef være hans Navn derfor. Kunde vi saa det saaledes, at ingen var for fattig til at høre med til Hjelpeforeningen ogsaa. Jeg var derfor ikke glad ved at se i Forlaget til Vore i denne Forening, at der forlanges en Lages Attest, for at man er et sundt Menneſte, for at kunde blive Medlem. Lad os se lidt paa det. Mon det er Kærlighed? Mon det er at komme de soage til Hjelpe? Jeg tænker, vi maa svare os selv: Nej! Der er en anden Ting, jeg vil nævne angaaende Assurance: Lad os tænke os, at en Mand vælger en Police, som han vil betale paa saa længe, han lever; men naar han har betalt en 15 a 20 Aar, saa begynder hans Helbred at blive daalligere, og han kan ikke længere passe sit Arbejde, og saa maa han give op sin Assurancepolicy. Hans Kredit er heller ikke god. Saa kan altsaa intet ventes af Assurancekassen. Mon Herren talder et saadant Forhold Kærlighed? Lad os spørge os selv. Det er jo netop derved, de store Livs-assurancer holdes gaaende, derved at, som en Agent sagde, de 80 Procent drops out before time.

Maatte Herren saa Lov til at lede Forhandlingerne ved Aarsmødet angaaende denne Sag. Alle vore Lægeat- tester og Assurancepolicyer vilde vist vele lide i Herrens Vægtislaal, om ikke der findes Kærlighed i dem. Lad os saa faa det saa, at vi naa alle Brødre og Søstre i Herren, som trænge til vor Hjelpe. Vi skyldte dem det.

Peter Jensen, Chicago, Ill.

Er Hjelpeforeningen nødvendig?

Jesus har sagt, at vi skulle betragte Himmelsens Fugle og lægge Mærke til, hvorledes han sørger for dem, ikke paa den Maade, at han lader dem sidde paa en Gren, med Hovedet under Bingen og med Engle til at opvarte dem med Orme og Fug; nej, Herren har nblagt Drift i Fuglene til selv at flyve omkring for at opføge det, de have behov til Legemets Næring og Røstift. Naar Herren har befalet os at betragte Fuglene og lægge Mærke til, hvorledes han opholder dem, saa at selv, hvor Vandet af Hunger dø, finder den lille Fugl et Fug; da siger han dermed ikke: vær ligegyldig og døven, jeg skal nok sørge for eder; nej, han har givet de fleste af os gode Lemmer at bruge og Forsand paa at gøre en eller anden Gjerning, og han vil, vi skulle bruge de Goner, han har givet os, til at forsørge os selv med. Jeg mener ikke hermed, at vi skulle tænke som saa: „Naar Herren har givet os Goner, saa vi ere i Stand til at forsørge os selv, da behøve vi ikke mere hans Bistand. Nej, vi maa hver Dag søge Kraft fra Herren til at gøre vor Gerning. Luther giver en Anvisning paa, hvorledes vi skulle for-